TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. rugsėjo 19 d.*

„Apeliacinis skundas – Valstybės pagalba – Prancūzijos vykdoma pagalbos schema – Neribota valstybės garantija, suteikta *Institut français du pétrole* (IFP), suteikiant pramoninės ir komercinės viešosios įstaigos (PKVĮ) statusą – Sprendimas, kuriuo ši priemonė pripažįstama iš dalies nesančia valstybės pagalba ir iš dalies esančia su vidaus rinka suderinama valstybės pagalba, jei laikomasi tam tikrų sąlygų – Sąvoka „pagalbos schema“ – Pranašumo buvimo prezumpcija – Įrodinėjimo pareiga ir įrodymų apimtis“

Byloje C-438/16 P

dėl 2016 m. rugpjūčio 4 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos Komisija, atstovaujama B. Stromsky ir D. Grespan

apeliantė,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Prancūzijos Respublikai, atstovaujamai D. Colas ir J. Bousin

IFP Énergies nouvelles, įsteigtai Riuej Malmezone (Prancūzija), atstovaujamai advokatų E. Morgan de Rivery ir E. Lagathu,

ieškovėms pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija)

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. L. da Cruz Vilaça, Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas A. Tizzano (pranešėjas), teisėjai A. Borg Barthet, M. Berger ir F. Biltgen,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorė V. Giacobbo-Peyronnel, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2017 m. rugsėjo 28 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2017 m. gruodžio 7 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu Europos Komisija prašo panaikinti 2016 m. gegužės 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Prancūzija ir IFP Énergies nouvelles / Komisija* (T-479/11 ir T-157/12, toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2016:320) tiek, kiek tuo sprendimu Bendrasis Teismas panaikino 2011 m. birželio 29 d. Komisijos sprendimo 2012/26/ES dėl valstybės pagalbos C 35/08 (ex NN 11/2008), kurią Prancūzija suteikė viešajai įstaigai *Institut français du pétrole* (OL L 14, 2012, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas), 1 straipsnio 3–5 dalis ir 2–12 straipsnius.

Teisinis pagrindas

2 Klostantis nagrinėjamoms faktinėms aplinkybėms galiojusio 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias [SESV 108] straipsnio taikymo taisykles (OL L 83, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 339), 1 straipsnis buvo suformuluotas taip:

„Šiame reglamente:

a) „pagalba“ – tai bet kuri priemonė, atitinkanti [SESV 107 straipsnio 1 dalyje] nustatytus kriterijus;

<…>

c) „nauja pagalba“ – tai visa pagalba, t. y. pagalbos sistemos ir individuali pagalba, kuri nėra egzistuojanti pagalba, įskaitant egzistuojančios pagalbos pakeitimus;

d) „pagalbos schema“ – tai bet kuris teisės aktas, pagal kurį bendrai ir abstrakčiai teisės aktuose apibrėžtoms įmonėms netaikant kitų įgyvendinimo priemonių galima teikti individualią pagalbą, ir bet kuris teisės aktas, pagal kurį vienai arba kelioms įmonėms gali būti teikiama su konkrečiu projektu nesusijusi ir neribotam laikotarpiui skirta pagalba, ir (arba) neriboto dydžio pagalba;

e) „individuali pagalba“ – tai pagalba, kuri skiriama neatsižvelgiant į teikiamos pagalbos schemą, ir pagalba, kuri skiriama atsižvelgiant į teikiamos pagalbos schemą ir apie kurią turi būti pranešta;

<…>“

3 Komisijos pranešimo dėl [SESV 107 ir 108] straipsnių taikymo garantijomis suteikiamai valstybės pagalbai (OL C 155, 2008, p. 10, toliau – Pranešimas dėl garantijų) 1.2 punkte „Garantijų rūšys“ nustatyta:

„Dažniausiai pasitaikančių rūšių garantijos yra susijusios su paskola arba kitu finansiniu įsipareigojimu, dėl kurio paskolos gavėjas turi susitarti su paskolos davėju; garantijos gali būti teikiamos individualiai arba pagal garantijų schemas.

Tačiau pagal savo teisinį pagrindą, garantuojamo sandorio pobūdį, trukmę ir t. t. garantijos gali būti įvairių rūšių, toliau pateikiamas galimų garantijų sąrašas, kuris nėra išsamus:

<…>

– neribotos garantijos ir riboto dydžio ir (arba) trukmės garantijos: Komisija garantijomis suteikiama valstybės pagalba taip pat laiko palankesnes finansavimo sąlygas, taikomas įmonėms, kurioms dėl jų teisinio statuso netaikomos bankroto ar kitos nemokumo procedūros arba kurios dėl savo

teisinio statuso gali naudotis valstybės garantija ar valstybės teikiamu nuostolių finansavimu. Tą patį galima pasakyti apie valstybės įsigyjamą įmonės akcijų paketo dalį, jeigu vietoj įprastinės ribotos atsakomybės prisiimama neribota atsakomybė;

<…>“

4 Pranešimo dėl garantijų 2.1 punkte „Bendros pastabos“ nurodyta:

„[SESV 107 straipsnio 1 dalyje] nustatyta, kad valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, būdama naudinga tam tikroms įmonėms arba tam tikrų prekių gamybai, iškraipo arba gali iškraipyti konkurenciją, yra nesuderinama su bendrąja rinka, jeigu ji daro poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai.

Šie bendri kriterijai taikomi ir garantijoms. Kalbant apie kitas potencialios pagalbos rūšis, garantijos, kurias tiesiogiai suteikia valstybė, tai yra centrinės, regioninės arba vietos valdžios institucijos, taip pat garantijos, kurias iš valstybinių išteklių suteikia kitos valstybės kontroliuojamos įstaigos, pavyzdžiui, įmonės ir valdžios institucijoms priskiriamos įstaigos, gali būti laikomos valstybės pagalba.

Todėl, siekiant išvengti neaiškumų, reikėtų išaiškinti valstybinių išteklių sąvoką valstybės garantijų srityje. Valstybės garantijos nauda yra ta, kad su ta garantija susijusią riziką prisiima valstybė. Valstybei už prisiimamą riziką turėtų būti atlyginama, sumokant tam tikrą priemoką. Kai valstybė visai arba iš dalies atsisako tokios priemokos, įmonė iš to gauna naudos, bet kartu sumažėja valstybiniai ištekliai. Vadinasi, net jeigu pagal garantiją valstybė nėra nieko išmokėjusi, remiantis [SESV 107] straipsnio 1 dalimi, valstybės pagalba vis vien gali būti laikoma egzistuojančia. Pagalba suteikiama tada, kai suteikiama garantija, o ne tada, kai garantija pasinaudojama arba pagal jos sąlygas išmokami pinigai. Ar garantija yra valstybės pagalba, ar ne, o jei taip, koks gali būti tokios valstybės pagalbos dydis, reikia vertinti suteikiant garantiją.

<…>“

5 Pranešimo dėl garantijų 2.2 punktas „Pagalba paskolos gavėjui“ suformuluotas taip:

„Paprastai pagalbą gauna paskolos gavėjas. Kaip nurodyta 2.1 punkte, už prisiimamą riziką turėtų būti atlyginama sumokant tam tikrą priemoką. Kai paskolos gavėjas neprivalo mokėti priemokos arba moka nedidelę priemoką, jis įgyja pranašumą. Palyginus su tais atvejais, kai garantija nesuteikiama, dėl valstybės garantijos paskolos gavėjas gali gauti paskolą palankesnėmis finansinėmis sąlygomis nei tos, kurios paprastai taikomos finansų rinkose Turėdamas valstybės garantiją, paskolos gavėjas dažniausiai gali susitarti dėl mažesnių palūkanų ir (arba) mažesnio užstato. Kai kuriais atvejais neturėdamas valstybės garantijos paskolos gavėjas gali nerasti finansų įstaigos, galinčios skolinti bet kokiomis sąlygomis. <…>“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

6 *IFP Énergies nouvelles* (toliau – IFPEN), anksčiau iki 2010 m. liepos 13 d. buvusi *Institut français du pétrole*, yra Prancūzijos viešoji įstaiga, kurios veiklos sritys, be kita ko, yra moksliniai tyrimai ir technologijų plėtra naftos ir dujų žvalgymo, naftos perdirbimo ir naftos chemijos technologijų srityse, inžinierių ir technikų rengimas, taip pat susijusios informacijos ir dokumentacijos teikimas.

7 Iki 2006 m. IFPEN turėjo privatinės teisės reglamentuojamo juridinio asmens statusą, o pagal nacionalinės teisės vidaus nuostatas jos ekonominę ir finansinę kontrolę vykdė Prancūzijos vyriausybė.

8 Pagal 2005 m. liepos 13 d. Įstatymą Nr. 2005-781 dėl programos, kuria nustatomos energetikos politikos gairės (JORF, 2005 m. liepos 14 d., p. 11570), 2006 m. liepos 6 d. IFPEN buvo pertvarkyta į pramoninę ir komercinę viešąją įstaigą (toliau – PKVĮ).

9 Pagal Prancūzijos teisę PKVĮ turi atskirą nuo valstybės teisinį subjektiškumą ir finansinį savarankiškumą, taip pat specialius įgaliojimus, kurie paprastai apima vienos ar kelių viešosios paslaugos užduočių vykdymą. Kadangi tai yra viešosios teisės reglamentuojami juridiniai asmenys, jiems netaikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę, remiantis bendruoju išieškojimo iš viešųjų lėšų negalimumo principu.

10 Kadangi PKVĮ teisinio statuso ypatumai patraukė Komisijos dėmesį, 2010 m. sausio 26 d. Sprendime 2010/605/ES dėl valstybės pagalbos C 56/07 (ex E 15/05), kurią Prancūzija suteikė Paštui (OL L 274, 2010, p. 1; toliau – Sprendimas *Paštas*), ji išnagrinėjo šį statusą atsižvelgdama į valstybės pagalbą Europos Sąjungoje reglamentuojančias normas. Šiuo klausimu konstatavusi, kad dėl savo statuso PKVĮ naudojasi numanoma neribota valstybės garantija, Komisija nusprendė, kad šiuo atveju tokia garantija yra valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes ji leidžia Paštui gauti palankesnes kreditavimo sąlygas, nei jis gautų, jei būtų vertinamas tik pagal veiklos rezultatus.

11 Būtent per procedūrą, kuri pasibaigė Sprendimo *Paštas* priėmimu, Prancūzijos valdžios institucijos 2006 m. informavo Komisiją apie IFPEN pertvarkymą iš privatinės teisės reglamentuojamo juridinio asmens į PKVĮ. Ši informacija Komisijai buvo pateikta vykstant 2005 m. pradėtai procedūrai, susijusiai su Prancūzijos valdžios institucijų IFPEN skirto viešojo finansavimo nagrinėjimu atsižvelgiant į valstybės pagalbą reglamentuojančias normas.

12 Komisija nusprendė atskirti klausimo, ar IFPEN pertvarkymas į PKVĮ galėjo būti valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nagrinėjimą nuo IFPEN viešojo finansavimo nagrinėjimo. Taigi, viena vertus, 2008 m. liepos 16 d. ji baigė nagrinėti IFPEN suteiktą viešąjį finansavimą ir priėmė Sprendimą 2009/157/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Prancūzija suteikė IFP grupei (C 51/05 (ex NN 84/05)) (OL L 53, 2009, p. 13). Kita vertus, tą pačią dieną *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* buvo paskelbtas sprendimas (OL C 259, 2008, p. 12), kuriuo ji nusprendė pradėti oficialią tyrimo procedūrą dėl neribotos valstybės garantijos suteikimo IFPEN ir paragino suinteresuotąsias šalis pateikti pastabas.

13 2011 m. birželio 29 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

14 Tame sprendime Komisija, remdamasi tokiais pat argumentais, kaip ir Sprendime *Paštas*, nusprendė, pirma, kad, IFPEN pertvarkius į PKVĮ, nuo 2006 m. liepos 6 d. šiai įstaigai buvo suteikta neribota ir numanoma valstybės garantija.

15 Šiuo klausimu Komisija iš esmės pažymėjo, kad dėl šių su PKVĮ statusu susijusių ypatumų valstybė atlieka paskutinio garanto vaidmenį grąžinant IFPEN suteiktas paskolas. Taigi šiai įstaigai teikiamas pranašumas ir kartu mažėja valstybės ištekliai, nes valstybė atsisako mokesčio, kuris paprastai imamas teikiant garantijas. Be to, dėl garantijos atsiranda rizika, kad šiuo metu ir ateityje gali būti naudojami valstybės ištekliai, nes pastaroji gali būti įpareigota mokėti IFPEN skolas.

16 Antra, Komisija pažymėjo, kad neribota valstybės garantija dėl IFPEN turimo PKVĮ statuso gali būti valstybės pagalba tiek, kiek ji taikoma šios įstaigos ūkinei veiklai. Todėl ji nusprendė vertinti, ar yra valstybės pagalba tik tiek, kiek tai susiję su IFPEN vykdoma ūkine veikla.

17 Trečia, Komisija nagrinėjo, ar ši numanoma ir neribota garantija suteikė atrankinį pranašumą IFPEN [palyginti su kitais ūkio subjektais], kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis, su tiekėjais ir klientais.

18 Pirmiausia, dėl santykių su bankais ir finansų įstaigomis Komisija nusprendė, kad ši įstaiga neįgijo faktinio ekonominio pranašumo [palyginti su kitais ūkio subjektais] dėl numanomos ir neribotos valstybės garantijos, neatsiejamos nuo jos turimo PKVĮ statuso, per laikotarpį nuo jos pertvarkymo į PKVĮ 2006 m. liepos mėn. iki 2010 m. pabaigos (toliau – nagrinėjamas laikotarpis). Kita vertus, ši institucija pažymėjo, kad tokia išvada daroma tik dėl praėjusio laikotarpio, nes ji negali numatyti būsimo rinkos subjektų elgesio ar to, kaip keisis jų požiūris į valstybės garantijos poveikį IFPEN įsipareigojimų neįvykdymo rizikai.

19 Tada dėl santykių su tiekėjais Komisija nusprendė, kad IFPEN naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu – tiekėjai jai taikė mažesnes kainas. Kainos sumažėdavo, nes pastarieji ją palankiau vertino dėl IFPEN įsipareigojimų neįvykdymo rizikos, kadangi šiai įstaigai negalėjo būti taikoma teisminio likvidavimo procedūra. Šiuo klausimu Komisija iš esmės nusprendė, kad jei nebūtų valstybės garantijos, tiekėjas, norėdamas gauti panašią garantiją, turėtų prašyti specialios kredito ar draudimo įstaigos paslaugų. Todėl kainos sumažinimas galėtų būti vertinamas lygiavertės rizikos garantijos taikymo sąnaudų požiūriu.

20 Galiausiai dėl santykių su klientais Komisija nusprendė, kad dėl IFPEN valstybės teikiamos garantijos jos klientai buvo tikri, kad jai niekada nebus taikoma teisminio likvidavimo procedūra, todėl ji visada galės vykdyti sutartinius įsipareigojimus arba, jeigu jų nevykdytų, klientai būtų tikri, kad jiems bus sumokėta kompensacija dėl šio nevykdymo. Tačiau, jeigu nebūtų šios garantijos, norėdamas gauti tokią pat apsaugą, klientas turėtų susitarti su finansų tarpininku dėl įvykdymą užtikrinančio užstato. Todėl IFPEN naudojosi faktiniu ekonominiu pranašumu, kurį siūlė klientams, nes nereikėjo mokėti priemokų, susijusių su įvykdymą užtikrinančiu užstatu ar bent su didžiausių pastangų garantija.

21 Komisija nusprendė, kad IFPEN įgytas ekonominis pranašumas dėl valstybės garantijos yra selektyvus, nes IFPEN konkurentai, kuriems taikomos nemokumo procedūros pagal bendrąją teisę, negali naudotis panašia valstybės garantija.

22 Galiausiai, ketvirta, Komisija išnagrinėjo šios valstybės pagalbos suderinamumą, atsižvelgdama į Bendrijos valstybės pagalbos moksliniams tyrimams, taikomajai veiklai ir naujovių diegimui sistemos (OL C 323, 2006, p. 1) taisykles. Ji padarė išvadą, kad „IFPEN grupei“ suteikta valstybės pagalba suderinama su vidaus rinka, jei tenkinamos tam tikros sąlygos, patikslintos ginčijamame sprendime.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

23 2011 m. rugsėjo 9 d. (byla T-479/11) ir 2012 m. balandžio 5 d. (byla T-157/12) Bendrojo Teismo kanceliarija gavo Prancūzijos Respublikos ir IFPEN ieškinius dėl ginčijamo sprendimo.

24 Grįsdamos ieškinius, Prancūzijos Respublika ir IFPEN apkaltino Komisiją nesilaikius įrodinėjimo pareigos valstybės pagalbos srityje ir klaidingai išaiškinus „atrankinio pranašumo“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

25 2013 m. gruodžio 2 d. nutartimi Bendrasis Teismas sustabdė bylų T-479/11 ir T-157/12 nagrinėjimą, kol Teisingumo Teismas priims sprendimą byloje C-559/12 P dėl Sprendimo *Paštas* teisėtumo.

26 2014 m. balandžio 3 d. Teisingumo Teismas priėmė Sprendimą *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217).

27 2015 m. rugsėjo 8 d. sprendimu Bendrasis Teismas sujungė bylas T-479/11 ir T-157/12, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimtas galutinis sprendimas.

28 Skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas iš dalies patenkino Prancūzijos Respublikos ir IFPEN ieškinius šiose bylose ir panaikino ginčijamą sprendimą tiek, kiek jame dėl IFPEN suteikto PKVĮ statuso turima garantija kvalifikuota kaip valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį ir apibrėžtos šio kvalifikavimo pasekmės. Likusią ieškinių dalį Bendrasis Teismas atmetė.

29 Šiame apeliaciniame skunde svarbūs skundžiamo sprendimo motyvai išdėstyti toliau.

30 Visų pirma, skundžiamo sprendimo 78–89 punktuose Bendrasis Teismas paaiškino, kad Komisijos pasirinktas metodas nustatyti, ar yra atrankinis pranašumas, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (metodo esmė – išnagrinėti, kokią naudą IFPEN gavo dėl PKVĮ statuso santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis, taip pat su tiekėjais ir klientais), nėra klaidingas.

31 Vis dėlto šio sprendimo 90 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad tai, kaip Komisija taikė šį metodą toje byloje, turi didelių trūkumų, visų pirma susijusių su pranašumo [palyginti su kitais ūkio subjektais], kurį IFPEN įgijo dėl neribotos valstybės garantijos dėl jos PKVĮ statuso santykiuose su tiekėjais ir klientais, apibrėžtimi. Konkrečiai to sprendimo 94 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, jog Komisijos išvada, kad ši garantija suteikia IFPEN „faktinį ekonominį pranašumą“, grindžiama grynai hipotetiniais argumentais.

32 Taigi, viena vertus, dėl IFPEN santykių su tiekėjais to paties sprendimo 95 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad, pasak Komisijos, pranašumas, kurį ši įstaiga galėjo gauti iš neribotos valstybės garantijos, yra mažesnės kainos, kurias jai pasiūlė tiekėjai dėl to, kad nėra įsipareigojimų neįvykdymo rizikos.

33 Vis dėlto skundžiamo sprendimo 99 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad nepateiktas joks įrodymas, patvirtinantis, kad atitinkamai rinkai arba apskritai verslui būdingas kainų mažinimas, kurį tiekėjai taiko įstaigoms, besinaudojančioms valstybės garantija dėl nemokumo rizikos.

34 Kita vertus, dėl IFPEN ir jos klientų santykių šio sprendimo 111 punkte Bendrasis Teismas priminė, kad pranašumą, kurį ši įstaiga galėjo įgyti dėl nuo jos turimo statuso neatsiejamos valstybės garantijos, Komisija apibrėžė kaip tai, kad nereikėjo mokėti priemokos, atitinkančios įvykdymą užtikrinantį užstatą ar bent jau didžiausių pastangų garantiją, kurią ta įstaiga galėjo pasiūlyti savo klientams.

35 Vis dėlto minėto sprendimo 114 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad toks samprotavimas grindžiamas prielaida, kad įprastomis rinkos sąlygomis mokslinių tyrimų institutų, kaip antai IFPEN, klientai naudojasi tokiomis garantijomis, kad apsisaugotų nuo kitos sutarties šalies nemokumo rizikos, ir kad tokios garantijos, kuria naudojasi IFPEN, atveju pastarosios klientams lygiavertės garantijos įsigyti nebereikia.

36 Tačiau Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija nepateikė jokio įrodymo, kuriuo būtų įrodyta, kad šis samprotavimas yra pagrįstas arba atitinka tikrovę.

37 Paskui to sprendimo 133–181 punktuose Bendrasis Teismas atmetė Komisijos pateiktus argumentus dėl 2014 m. balandžio 3 d. Teisingumo Teismo sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) apibrėžtos pranašumo prezumpcijos apimties ir taikymo.

38 Šiuo klausimu skundžiamo sprendimo 136 punkte Bendrasis Teismas nurodė, kad galimybė pasinaudoti prezumpcija kaip įrodymu priklauso nuo šią prezumpciją pagrindžiančių prielaidų įtikinamumo, o to sprendimo 139 ir 140 punktuose priminė, kad 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija grindžiama dviem prielaidomis, kurias Teisingumo Teismas pripažino įtikinamomis, t. y. kad garantija daro teigiamą įtaką tam, kaip kreditoriai vertina šios garantijos gavėjo įsipareigojimų neįvykdymo riziką, ir kad garantija

lemia mažesnę kredito kainą. Tačiau Bendrasis Teismas pažymėjo, kad, atvirkščiai, kalbant apie šią bylą, Komisija ginčijamame sprendime nepateikė jokių duomenų, įrodančių šių prielaidų įtikinamumą, būtent tai, kad IFPEN turimas PKVĮ statusas galėjo paskatinti tiekėjus siūlyti žemesnes kainas.

39 Todėl skundžiamo sprendimo 142 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, kad Komisija negalėjo remtis 2014 m. balandžio 3 d. Teisingumo Teismo sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija, kad įrodytų, jog santykiuose su tiekėjais ir net klientais IFPEN turi pranašumą [palyginti su kitais ūkio subjektais]. Iš tiesų ši prezumpcija leistų įrodyti tik pranašumo, pasireiškiančio palankesnėmis kredito sąlygomis, buvimą ir būtų taikoma tik PKVĮ santykiams su bankais ir finansų įstaigomis.

40 Skundžiamo sprendimo 162 ir paskesniuose punktuose Bendrasis Teismas išdėstė nuomonę dėl Komisijos pateikto Sąjungos jurisprudencija šioje srityje grindžiamo argumento, kad kai ši institucija vertina pagalbos schemą, ji gali apsiriboti bendrųjų aptariamos pagalbos schemos savybių nagrinėjimu, kad nustatytų, ar ši schema turi valstybės pagalbos elementų.

41 Šiuo atveju Bendrasis Teismas nepriėmė sprendimo dėl IFPEN ir Prancūzijos Respublikos pateikto šio argumento nepriimtinumu grindžiamo prieštaravimo, grindžiamo tuo, kad ginčijamame sprendime nagrinėjama garantija nebuvo kvalifikuota kaip „pagalbos schema“, ir atmetė tą argumentą kaip nepagrįstą.

42 Nors skundžiamo sprendimo 168 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad nuo PKVĮ statuso neatsiejamai garantijai apskritai taikoma „pagalbos schemos“ sąvoka, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punktą, to sprendimo 169–172 punktuose nurodė, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ, kiek jis gali būti kvalifikuojamas kaip „valstybės pagalba“, yra remiantis pagalbos schema, apie kurią turi būti pranešta, suteikta pagalba, t. y. individuali pagalba, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 1 straipsnio e punktą.

43 Galiausiai dėl IFPEN santykių su bankais ir finansų įstaigomis reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 187 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, jog Komisija iš principo gali remtis 2014 m. balandžio 3 d. Teisingumo Teismo sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija. Tačiau skundžiamo sprendimo 188 ir 189 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija pati paneigė šią prezumpciją, nes ginčijamame sprendime ji konstatavo, kad IFPEN negavo jokios realios ekonominės naudos, pasireiškusios palankesnėmis paskolos suteikimo sąlygoms, kurias jai galėjo suteikti bankai ir finansų įstaigos dėl jos PKVĮ statuso. Tuo remdamasis, to sprendimo 190 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad Komisijos atliktas tyrimas įrodė, jog nagrinėjamuoju laikotarpiu IFPEN negavo jokios naudos iš pertvarkymo į PKVĮ, kiek tai susiję su jos santykiais su bankais ir finansų įstaigomis.

44 Baigdamas dėstyti samprotavimus, skundžiamo sprendimo 197 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad ginčijamame sprendime Komisija neįrodė, jog yra pranašumas [palyginti su kitais ūkio subjektais], kurį IFPEN galėjo įgyti santykiuose tiek su bankais ir finansų įstaigomis, tiek su tiekėjais ir klientais dėl nuo jos turimo PKVĮ statuso neatsiejamos valstybės garantijos.

45 Todėl Bendrasis Teismas panaikino ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 3–5 dalis bei 2 ir 12 straipsnius, kuriuose garantiją dėl IFPEN turimo PKVĮ statuso Komisija kvalifikavo kaip „valstybės pagalbą“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir apibrėžė to kvalifikavimo pasekmes.

Šalių reikalavimai

46 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad jis išnagrinėtų iš naujo,

– atidėti bylinėjimosi išlaidų klausimą.

47 Prancūzijos Respublika Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

48 IFPEN Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą,

– priteisti iš Komisijos visas bylinėjimosi išlaidas, įskaitant patirtas nagrinėjant bylą Bendrajame Teisme.

Dėl apeliacinio skundo

49 Apeliaciniam skundui pagrįsti Komisija nurodo tris pagrindus.

Dėl pirmojo pagrindo

50 Apeliacinio skundo pirmajame pagrinde, kuris suskirstytas į tris dalis, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad šis padarė teisės klaidų jai uždrausdamas apriboti tyrimą bendrųjų aptariamos pagalbos schemos savybių nagrinėjimu ir kad padarė klaidingą išvadą, jog garantija, kuria naudojasi IFPEN santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis, nėra valstybės garantija, remdamasis tuo, kad praeityje ši įstaiga negavo realios naudos (pirma ir antra dalys). Komisija taip pat kaltina Bendrąjį Teismą, kad šis viršijo nustatytas teisminės kontrolės ribas pritardamas kaltinimui, kurio IFPEN nepateikė ir kurio Prancūzijos Respublika pakankamai išsamiai neišdėstė (trečia dalis).

Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies

– Šalių argumentai

51 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje, patektoje dėl skundžiamo sprendimo 162 ir 164 bei 168–173 punktų, Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas neteisingai nusprendė, jog IFPEN turimai garantijai netaikoma Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punkte nurodyta „pagalbos schemos“ sąvoka, ir kad dėl tos priežasties ji negalėjo remtis bendromis šios garantijos savybėmis siekdama įrodyti, kad tai yra valstybės pagalba.

52 Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad ši „pagalbos schemos“ sąvoka apima priemones, kurioms būdinga tai, kad kai kurie aspektai nėra apibrėžti ir palikti neapibrėžti jas priimant ir kai kuriais atvejais net jas taikant. Taigi, kai Komisija nagrinėja tokių priemonių apimtį siekdama nustatyti, ar jos laikytinos pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ji gali apsiriboti jų bendrų savybių analize.

53 Šiuo atveju Komisija mano, kad valstybės garantija, kuria naudojasi IFPEN ir kuri nėra susijusi su konkrečiu projektu, taip pat kuri jai suteikta neapibrėžtam laikotarpiui ir dėl neapibrėžtos sumos, turi būti pripažinta „pagalbos schema“. Komisija mano, kad šiuo atveju tai yra „pagalbos schemų sistema“, nes pati garantija IFPEN suteikiama pagal platesnio masto pagalbos schemą, t. y. pagal numanomos ir neribotos valstybės garantijos, teisės aktais susietos su PKVĮ statusu, schemą.

54 Todėl Komisija ginčija skundžiamo sprendimo 168–170 punktuose išdėstytus Bendrojo Teismo teiginius, kad nuo PKVĮ statuso neatsiejama valstybės garantija turi būti kvalifikuojama kaip „pagalbos schema“, o PKVĮ statuso suteikimas kartu suteikiant su juo susijusią garantiją yra individuali pagalba, apie kurią turi būti pranešta Komisijai.

55 Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad, viena vertus, priešingai, nei teigiama skundžiamo sprendimo 171 punkte, reikalavimas pranešti apie pagalbą niekaip neįrodo, kad garantija, kuria naudojasi IFPEN, nėra pagalbos schema. Iš tiesų, Komisijai turi būti pranešta tiek apie pagalbos schemas, tiek apie individualią pagalbą.

56 Kita vertus, Komisija pažymi, kad dėl Bendrojo Teismo aiškinimo ji prarastų galimybę priimti konkrečias priemones, leidžiančias Prancūzijos valdžios institucijų prašyti panaikinti garantiją konkrečiai PKVĮ. Iš tiesų, pagal SESV 108 straipsnio 1 dalį Komisija konkrečias priemones gali siūlyti tik dėl pagalbos schemų, tačiau ne dėl individualios pagalbos.

57 IFPEN tvirtina, kad pirmojo pagrindo pirma dalis yra akivaizdžiai nepriimtina dėl dviejų priežasčių.

58 Šiuo klausimu IFPEN pirmiausia pažymi, kad Komisijos pateikti samprotavimai grindžiami naujovišku „pagalbos schemos“ sąvokos aiškinimu, kuriuo remiantis garantija, kuria naudojasi IFPEN, yra „pagalbos schemų sistema“. Taigi pirma dalis grindžiama naujais argumentais, kurie negali būti priimti apeliacinio skundo nagrinėjimo etape atsižvelgiant į Teisingumo Teismo procedūros reglamento 170 straipsnio 1 dalį.

59 Antra, IFPEN pažymi, kad, kaip skundžiamo sprendimo 164 punkte pripažino pats Bendrasis Teismas, garantijos suteikimas IFPEN naudai ginčijamame sprendime nebuvo kvalifikuotas kaip „pagalbos schemų sistema“. Iš tiesų, šis sprendimas buvo priimtas remiantis Sąjungos materialinės ir proceso teisės normomis, kuriose nenumatyta, kad Komisija gali teigti, jog nagrinėjama priemonė yra pagalbos schema.

60 IFPEN ir Prancūzijos Respublika iš esmės ginčija Komisijos argumentus.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

61 Viena vertus, reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punktą „pagalbos schema“ yra „bet kuris teisės aktas, pagal kurį bendrai ir abstrakčiai teisės aktuose apibrėžtoms įmonėms netaikant kitų įgyvendinimo priemonių galima teikti individualią pagalbą, ir bet kuris teisės aktas, pagal kurį vienai arba kelioms įmonėms gali būti teikiama su konkrečiu projektu nesusijusi ir neribotam laikotarpiui skirta pagalba ir (arba) neriboto dydžio pagalba.

62 Kita vertus, šio reglamento 1 straipsnio e punkte sąvoką „individuali pagalba“ apibrėžiama kaip bet kokia pagalba, kuri skiriama neatsižvelgiant į teikiamos pagalbos schemą arba kuri skiriama atsižvelgiant į teikiamos pagalbos schemą, tačiau apie kurią turi būti pranešta.

63 Be to, kaip galima teigti remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija valstybės pagalbos srityje, pagalbos schemų atveju Komisija gali apsiriboti nagrinėjamos schemos bendrųjų savybių analize ir neprivalo nagrinėti kiekvieno konkretaus taikymo atvejo, kad nustatytų, ar schema turi pagalbos požymių (2011 m. birželio 9 d. Sprendimo *Comitato „Venezia vuole vivere“ ir kt. / Komisija*,

C-71/09 P, C-73/09 P ir C-76/09 P, EU:C:2011:368, 130 punktas ir 2011 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija ir Ispanija / Government of Gibraltar ir Jungtinė Karalystė*, C-106/09 P ir C-107/09 P, EU:C:2011:732, 122 punktas).

64 Atsižvelgiant būtent į šiuos argumentus reikia patikrinti, ar, kaip teigia Komisija, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 169–172 punktuose nusprendė, kad IFPEN turima garantija nėra valstybės pagalba ir kad Komisija dėl tos priežasties negali remtis šios priemonės bendromis savybėmis siekdama įrodyti, jog tai yra valstybės pagalba.

65 Šiuo klausimu reikia pažymėti, pirma, kad skundžiamo sprendimo 169 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog ginčijamame sprendime nagrinėta priemonė apskritai buvo ne nuo PKVĮ statuso neatsiejama garantija, o, kaip galima teigti remiantis būtent to sprendimo 21–24 konstatuojamosiomis dalimis, specifinė priemonė, t. y. IFPEN pertvarkymas į PKVĮ.

66 Iš tikrųjų reikia konstatuoti, kad aptariamoje priemonėje nėra jokios nuostatos, kuria remiantis būtų galima teikti pagalbą, kaip ji suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punktą. Iš tiesų, šia priemone konkrečiam juridiniam asmeniui, šiuo atveju – IFPEN, tik suteikiama galimybė pasinaudoti neribota ir numanoma nuo PKVĮ statuso neatsiejama valstybės garantija, kuri šiam ūkio subjektui suteikiama dėl jo turimo statuso.

67 Todėl, priešingai, nei teigia Komisija, šiai priemonei netaikoma Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punkte nurodyta „pagalbos schemos“ sąvoka.

68 Antra, reikia pažymėti, kaip tai daro IFPEN, kad dėl to, jog Komisija nusprendė aptariamą priemone nagrinėti kaip individualią *ad hoc* pagalbą, būtent atsižvelgdamas tik į šį kvalifikavimą Bendrasis Teismas privalo nagrinėti ginčijamo sprendimo teisėtumą.

69 Konkrečiai kalbant, kaip skundžiamo sprendimo 171 punkte priminė Bendrasis Teismas, ginčijamo sprendimo 256–259 konstatuojamosiose dalyse Komisija nurodė, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ yra nauja pagalba, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio c punktą, apie kurią privaloma pranešti, ir kad dėl to, jog apie IFPEN statuso pasikeitimą jai nebuvo oficialiai pranešta, o tik atsitiktinai nurodyta per kitą procedūrą, Prancūzijos valdžios institucijos šios pareigos nesilaikė, todėl IFPEN pertvarkymas į PKVĮ yra neteisėta pagalba.

70 Tokiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad, kaip išvados 78 punkte pažymėjo generalinis advokatas, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos skundžiamo sprendimo 172 punkte nuspręsdamas, jog dėl to, kad IFPEN pertvarkymas į PKVĮ gali būti kvalifikuojamas kaip „valstybės pagalba“, jis yra pagal pagalbos schemą suteikta pagalba, apie kurią turi būti pranešta, t. y. individuali pagalba, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio e punktą.

71 Beje, Komisijos argumentais dėl „pagalbos schemų sistemos“ sąvokos negalima paneigti šios išvados, nes, kaip išvados 80 punkte pažymėjo generalinis advokatas, tokios sąvokos Reglamente Nr. 659/1999 nėra. Šiuo aspektu pažymėtina, kad to reglamento 1 straipsnyje, kur išvardytos skirtingos pagalbos rūšys, tik apibrėžiamos pagalbos schemos ir individuali pagalba, nenumatant galimybės to reglamento 1 straipsnio d punkte nurodytą „pagalbos schemos“ sąvokai priskiriamą priemonę priskirti platesnei pagalbos schemai.

72 Tas pats pasakytina apie Komisijos argumentus, kad Bendrojo Teismo patvirtintas IFPEN pertvarkymo į PKVĮ kvalifikavimas kaip „individualios pagalbos“ atimtų galimybę priimti konkrečias priemonės, kaip tai suprantama pagal SESV 108 straipsnio 1 dalį, kad būtų galima Prancūzijos valdžios institucijų paprašyti nutraukti garantijos teikimą konkrečiai PKVĮ.

73 Šiuo klausimu pakanka atkreipti dėmesį, kaip išvados 82 punkte pažymėjo generalinis advokatas, kad skundžiamo sprendimo 169–172 punktuose išdėstyti Bendrojo Teismo argumentai dėl nagrinėjamos priemonės individualios pagalbos pobūdžio grindžiami konkrečiomis aplinkybėmis, susijusiomis su IFPEN pertvarkymu į PKVĮ, ir iš principo negali būti taikomi visoms tos rūšies įstaigoms.

74 Tokiomis sąlygomis ir nesant reikalo priimti sprendimo dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies priimtinumo bet kuriuo atveju reikia atmesti šią dalį kaip nepagrįstą.

Dėl pirmojo pagrindo antros dalies

– *Šalių argumentai*

75 Pirmojo pagrindo antroje dalyje Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą nuspręsdamas, kad nuo PKVĮ statuso neatsiejama garantija nesuteikia pranašumo IFPEN [palyginti su kitais ūkio subjektais] santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis, remdamasis tik realios naudos šiai įstaigai nebuvimu tuose santykiuose nagrinėjamu laikotarpiu.

76 Šiuo klausimu Komisija visų pirma pažymi, kad dėl to, jog nagrinėjama priemonė yra pagalbos schema, Bendrasis Teismas turėjo patikrinti, ar ši garantija, atsižvelgiant į jos bendrus požymius, galėjo suteikti naudos IFPEN ateityje, neatsižvelgiant į realios naudos nebuvimą, kiek tai susiję su paskolos suteikimo sąlygomis nagrinėjamuoju laikotarpiu. Dėl šio aspekto Komisija pažymi, kad ji išnagrinėjo realų garantijos poveikį šiuo laikotarpiu tik norėdama patikrinti, ar tuo laikotarpiu gauta konkreti nauda, o ne tam, kad išsiaiškintų, ar garantija yra valstybės pagalba; šis klausimas priklausė išimtinai nuo šios priemonės galimo poveikio vertinimo.

77 Be to, Komisija mano, kad Bendrojo Teismo požiūris reikštų, kad valstybės narės, kurios nepraneša apie suteiktas neribotas garantijas, vertinamos palankiau, palyginti su valstybėmis, kurios tai daro laikydamosi SESV 108 straipsnio, nors pagal valstybės pagalbos srityje nusistovėjusį principą pirmosios valstybės narės negali būti vertinamos palankiau, palyginti su antrosiomis.

78 Iš tiesų, kai valstybė narė praneša apie ketinimą suteikti tokią garantiją, Komisija, negalėdama žinoti realaus priemonės poveikio, nagrinėja tik galimą poveikį. Kita vertus, jeigu valstybė narė suteikia tokią garantiją apie tai iš anksto nepranešusi, vėliau ji galės įrodyti, kad tokia priemonė neturėjo jokio konkretaus poveikio, vadinasi, ji nebus laikoma „valstybės pagalba“. Todėl valstybės narės būtų skatinamos neinformuoti apie neribotų garantijų suteikimą.

79 Komisija subsidiariai tvirtina, kad net norėdamas nuspręsti, kad garantija, kuria naudojasi IFPEN, yra ne pagalbos schema, o individuali garantija, Bendrasis Teismas turėjo savo analizę grįsti galimu pagalbos poveikiu, t. y. poveikiu, kurį ši priemonė gali padaryti.

80 IFPEN ir Prancūzijos Respublika ginčija šį argumentą.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

81 Visų pirma reikia pažymėti, kaip nuspręsta nagrinėjant pirmojo pagrindo pirmą dalį, kad nagrinėjama priemonė nėra pagalbos schema, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 659/1999 1 straipsnio d punktą.

82 Todėl skundžiamo sprendimo 173 punkte Bendrasis Teismas pagrįstai nusprendė, kad su Komisijai tenkančia įrodinėjimo pareiga pagalbos schemų srityje susijusi jurisprudencija nagrinėjamu atveju netaikytina.

83 Tokiomis aplinkybėmis, kadangi apeliacinio skundo pirmojo pagrindo pirma dalis grindžiama klaidinga prielaida, kad aptariama priemonė yra pagalbos schema, ši dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

84 Dėl argumentų, kuriuos Komisija pateikė subsidiariai, pažymėtina, kad reikia patikrinti, ar, kaip ji teigia, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą nuspręsdamas, kad, siekdama įrodyti IFPEN pranašumą [palyginti su kitais ūkio subjektais] santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis, Komisija negalėjo nagrinėti tik potencialaus poveikio, kurį aptariama priemonė galėjo daryti, ir kad Komisija privalėjo taip pat išnagrinėti realų poveikį, kurį daro nuo PKVĮ statuso neatsiejama garantija.

85 Vis dėlto šie argumentai grindžiamai klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu.

86 To sprendimo 79 ir 182 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, kad ginčijamame sprendime Komisija pripažino, jog nagrinėjamu laikotarpiu IFPEN negavo realios ekonominės naudos iš nuo jos PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis. Konkrečiai kalbant, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad ginčijamo sprendimo 199 konstatuojamojoje dalyje Komisija atkreipė dėmesį, kad galima nauda, kurią IFPEN galėjo gauti dėl neribotos garantijos mažesnių rinkos palūkanų normos forma, nagrinėjamu laikotarpiu nebuvo gauta.

87 Atsižvelgdamas į šį konstatavimą, skundžiamo sprendimo 188 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, jog paprasta prezumpcija, kaip ji suprantama remiantis 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimu *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), kad nuo PKVĮ statuso neatsiejamos numanomos ir neribotos valstybės garantijos pasekmė yra suinteresuotosios įmonės, kuri naudojasi ta garantija, finansinės padėties pagerėjimas, šiuo atveju buvo paneigta.

88 Todėl, priešingai, nei teigia Komisija, Bendrasis Teismais niekaip nenurodė, kad ji turėjo patikrinti realų nagrinėjamos priemonės poveikį nagrinėjamuoju laikotarpiu, kad įrodytų IFPEN turimą pranašumą [palyginti su kitais ūkio subjektais] santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis. Iš tikrųjų Bendrasis Teismas tik pažymėjo, kad dėl to, jog Komisija pati konstatavo, kad tuo laikotarpiu realios naudos negauta, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) nustatyta paprastoji prezumpcija buvo paneigta.

89 Todėl visa apeliacinio skundo pirmojo pagrindo antra dalis turi būti atmesta.

Dėl pirmojo pagrindo trečios dalies

– *Šalių argumentai*

90 Pirmojo pagrindo trečioje dalyje Komisija kaltina Bendrąjį Teismą sprendimą priėmus ne tik dėl šalių pateiktų kaltinimų, susijusių su IFPEN suteikto pranašumo [palyginti su kitais ūkio subjektais] santykiuose su bankais ir finansų institucijomis egzistavimu.

91 Šiuo klausimu Komisija pažymi, kad ieškinyje pirmojoje instancijoje IFPEN visiškai nekritikavo jos analizės dėl tokio pranašumo egzistavimo. Savo ruožtu Prancūzijos Respublika ginčijo šio pranašumo egzistavimą tik dėl to, kad Komisija jo neįrodė, tačiau nepateikė jokio šio teiginio argumento.

92 Todėl pritardamas kaltinimui, kurio viena iš ieškovių pirmojoje instancijoje nepateikė, o kita ieškovė pateikė, tik nepakankamai motyvavo, Bendrasis Teismas viršijo savo jurisdikciją.

93 IFPEN ir Prancūzijos Respublika ginčija šį argumentą.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

94 Visų pirma reikia pažymėti, kad remiantis skundžiamo sprendimo 58 ir 185 punktais darytina išvada, jog ieškinio Bendrajame Teisme trečiojo pagrindo pirmoje dalyje Prancūzijos Respublika tikrai neigė ginčijamame sprendime išdėstytas Komisijos išvadas dėl IFPEN pranašumo [palyginti su kitais ūkio subjektais] buvimo santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis.

95 Be to, kaip išvados 92 punkte pažymėjo generalinis advokatas, Bendrajam Teismui pateiktame ieškinyje ir dublike IFPEN kelis kartus ginčijo Komisijos analizę dėl tokio pranašumo egzistavimo.

96 Šiomis aplinkybėmis apeliacinio skundo pirmojo pagrindo trečia dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

97 Kadangi nepritarta nė vienai pirmojo pagrindo daliai, šį pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

98 Antrajame pagrinde, kuris iš esmės pateiktas dėl skundžiamo sprendimo 134–137 ir 188–193 punktų, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad šis, viena vertus, padarė teisės klaidą apibrėždamas pranašumo buvimo prezumpciją, nustatytą 2014 m. balandžio 3 d. Teisingumo Teismo sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), ir, kita vertus, klaidingai nusprendė, jog ta prezumpcija šioje byloje buvo paneigta, kiek tai susiję su IFPEN santykiais su bankais ir finansų įstaigomis.

99 Šiame pagrinde Komisija visų pirma primena, kad, remiantis tuo sprendimu, ji neprivalo įrodyti realaus garantijos poveikio, kad nustatytų, ar egzistuoja PKVĮ statusą turinčio subjekto pranašumas. Šiuo atveju ji iš tikrųjų gali remtis paprasta prezumpcija, kylančia iš pačios garantijos.

100 Toliau Komisija pažymi, kad skundžiamo sprendimo 188–192 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad pranašumo prezumpcija buvo paneigta dėl to, kad nebuvo realaus poveikio IFPEN santykiams su bankais ir finansų įstaigomis per nagrinėjamą laikotarpį, nes pastaroji aplinkybė yra nepakankama šiai prezumpcijai paneigti. Kad įrodytų, jog ši prezumpcija buvo paneigta, reikėjo įrodyti, jog dėl IFPEN ypatumų aptariama garantija negalėjo suteikti pranašumo šiai įstaigai [palyginti su kitais ūkio subjektais] santykiuose su minėtais ūkio subjektais.

101 Galiausiai Komisija daro išvadą, kad, taip susiaurindamas pranašumo prezumpcijos apimtį, Bendrasis Teismas pažeidė SESV 107 straipsnio 1 dalį ir pranašumo egzistavimo įrodinėjimo taisykles, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

102 IFPEN ir Prancūzijos Respublika ginčija šiuos argumentus.

103 IFPEN tvirtina, kad Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog šiuo atveju Komisija negalėjo remtis 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija.

104 IFPEN pažymi, kad ši prezumpcija yra principo, kad Komisija privalo įrodyti, jog priemonė tenkina sąlygas, kad galėtų būti kvalifikuojama kaip „valstybės pagalba“ pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, išimtis. Todėl tokia prezumpcija turėtų būti aiškinama siaurai ir paskui taikoma tik tuo atveju, kai faktinio pranašumo buvimas yra įtikinamas.

105 IFPEN priduria, kad ginčijamame sprendime Komisija nenurodė priežasčių, dėl kurių būtų galima daryti prielaidą, kad egzistuoja pranašumas IFPEN naudai. Todėl tas sprendimas neatitinka SESV 296 straipsnyje numatytų reikalavimų nurodyti motyvus.

106 Dėl prezumpcijos paneigimo IFPEN pažymi, kad skundžiamo sprendimo 189–192 punktuose Bendrasis Teismas pagrįstai nurodė, kad nagrinėjamu laikotarpiu ši įstaiga negavo jokios naudos iš nuo jos PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis. Be to, Komisija nepateikė jokių duomenų, kuriais remiantis būtų galima įrodyti galimus padėties pokyčius po 2010 m., dėl kurių IFPEN būtų skolinusis pinigų kitokiomis nei rinkos sąlygomis.

107 Prancūzijos Respublika savo ruožtu mano, kad antrąjį Komisijos pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą. Šiuo klausimu ši vyriausybė iš esmės remiasi argumentais, išdėstytais atsakant į pirmojo pagrindo antrą dalį.

Teisingumo Teismo vertinimas

108 Reikia pažymėti, kad, remiantis suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, norint priemonę kvalifikuoti kaip „valstybės pagalbą“, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, reikia, kad būtų įvykdytos visos toliau nurodytos sąlygos. Visų pirma tai turi būti valstybės arba iš valstybės išteklių suteikta pagalba. Antra, ši pagalba turi galėti paveikti valstybių narių tarpusavio prekybą. Trečia, ji turi suteikti atrankinį pranašumą jos gavėjui. Ketvirta, ji turi iškraipyti konkurenciją arba galėti ją iškraipyti (2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / World Duty Free Group SA ir kt.*, C-20/15 P ir C-21/15 P, EU:C:2016:981, 53 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2017 m. gegužės 18 d. Sprendimo *Fondul Proprietatea*, C-150/16, EU:C:2017:388, 13 punktą).

109 Konkrečiai dėl trečiosios iš išvardytų sąlygų reikia priminti, kad pagal taip pat suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją valstybės pagalba laikoma intervencija, kuri, kad ir kokios formos būtų, gali tiesiogiai ar netiesiogiai suteikti įmonėms pranašumą arba kuri turi būti laikoma ekonomine nauda, kurios ją gaunanti įmonė nebūtų gavusi įprastomis rinkos sąlygomis (2010 m. rugsėjo 2 d. Sprendimo *Komisija / Deutsche Post*, C-399/08 P, EU:C:2010:481, 40 punktas ir nurodyta jurisprudencija ir 2017 m. birželio 27 d. Sprendimo *Congregación de Escuelas Pías Provincia Betania*, C-74/16, EU:C:2017:496, 65 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

110 Svarbu pažymėti, kaip skundžiamo sprendimo 71 punkte nurodė Bendrasis Teismas, kad Komisija turi pateikti įrodymą, jog egzistuoja valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Konkrečiai kalbant, remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija dėl įrodymų vertinimo principų valstybės pagalbos srityje teigtina, kad Komisija privalo rūpestingai ir nešališkai vykdyti aptariamų priemonių tyrimo procedūrą, kad priimdama galutinį sprendimą, kuriuo patvirtinamas pagalbos egzistavimas ir tam tikrais atvejais jos nesuderinamumas ar neteisėtumas, turėtų kuo išsamesnių ir patikimesnių įrodymų (2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 63 punktas).

111 Tačiau remiantis 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimu *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217, 98 ir 99 punktai) darytina išvada, kad, atlikdama tą tyrimą, Komisija gali remtis paprasta prezumpcija, jog numanomos ir neribotos valstybės garantijos įmonei, kuriai netaikomos įprastos restruktūrizavimo ir likvidavimo procedūros, suteikimas pagerina jos finansinę padėtį, nes sumažėja našta, paprastai tenkanti įmonės biudžetui. Taigi per procedūrą dėl esamos pagalbos Komisijai pakanka tik nustatyti, jog egzistuoja garantija, kad įrodytų tokios garantijos teikiamą naudą įmonei gavėjai, ir ji neprivalo įrodyti realaus poveikio, kurį ta garantija daro nuo jos suteikimo momento.

112 Atsižvelgiant būtent į šiuos argumentus reikia patikrinti, ar, kaip teigia Komisija, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidų, kai apibrėžė 2014 m. balandžio 3 d. Teisingumo Teismo sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtintos paprastosios prezumpcijos, kad egzistuoja pranašumas, apimtį ir vėliau nusprendė, jog šioje byloje ta prezumpcija buvo paneigta.

113 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 134–137 punktuose Bendrasis Teismas, pirma, pažymėjo, kad galimybė naudotis prezumpcija kaip įrodinėjimo būdu priklauso nuo prielaidų, kuriomis ji grindžiama, įtikinamumo. Konkrečiai kalbant, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija grindžiama dviem prielaidomis, kurias Teisingumo Teismas laiko įtikinamomis ir pagal kurias, viena vertus, valstybės narės valdžios institucijų garantijos buvimas turi teigiamos įtakos tam, kaip kreditoriai vertina šios garantijos gavėjo įsipareigojimų neįvykdymo riziką, ir, kita vertus, ši teigiama įtaka pasireiškia mažesne kredito kaina.

114 Antra, dėl IFPEN santykių su bankais ir finansų įstaigomis skundžiamo sprendimo 188–190 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad Teisingumo Teismo įtvirtinta prezumpcija šioje byloje buvo paneigta, nes Komisijos atliktas tyrimas atskleidė, kad nagrinėjamu laikotarpiu IFPEN negavo realios ekonominės naudos iš nuo jos PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos.

115 Todėl reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 134–137 ir 188–190 punktuose išdėstytuose Bendrojo Teismo argumentuose yra teisės klaidų.

116 Kaip iš esmės pažymėjo generalinis advokatas išvados 123 punkte, vienintelė aplinkybė, kad IFPEN naudojasi valstybės garantija, leido Komisijai remtis pranašumo prezumpcija, kurią Teisingumo Teismas išgrynino 2014 m. balandžio 3 d. 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), nes ta prezumpcija grindžiama prielaida, kad dėl nuo jos statuso neatsiejamos garantijos PKVĮ naudojasi ar gali naudotis palankesnėmis finansinėmis sąlygomis nei įprastai suteikiamos finansų rinkose. Taigi, kad galėtų remtis šia prezumpcija, Komisija neprivalėjo įrodyti aptariamos garantijos padaryto realaus poveikio (šiuo klausimu žr. 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 99 punktą).

117 Todėl, nors iš tiesų tokia prezumpcija yra tik paprastoji prezumpcija, kuri dėl to gali būti nuginčyta, ji gali būti paneigta tik tuo atveju, jeigu įrodyta, kad, atsižvelgiant į ekonomines ir teisines aplinkybes, kuriomis suteikta nuo aptariamo PKVĮ statuso neatsiejama garantija, ta PKVĮ negavo praeityje ir, tikėtina, negaus ateityje kokios nors realios ekonominės naudos iš šios garantijos.

118 Tokiomis aplinkybėmis, priešingai, nei skundžiamo sprendimo 134–137 ir 188–190 punktuose tvirtina Bendrasis Teismas, tik aplinkybės, kad tokios garantijos gavėjas praeityje negavo jokios realios ekonominės naudos dėl PKVĮ statuso, nepakanka pranašumo egzistavimo prezumpcijai paneigti.

119 Todėl skundžiamo sprendimo 134–137 punktuose Bendrasis Teismas neteisingai nusprendė, kad galimybė remtis 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) Teisingumo Teismo įtvirtinta prezumpcija grindžiama realaus poveikio garantijos gavėjo naudai buvimu, o to sprendimo 188–190 punktuose – kad, kiek tai susiję su IFPEN santykiais su bankais ir finansų įstaigomis, ta prezumpcija buvo paneigta.

120 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pritarti antrajam pagrindui.

Dėl trečiojo pagrindo

Šalių argumentai

121 Trečiajame pagrinde, kuris pateiktas dėl skundžiamo sprendimo 134–161 punktų, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą, kad šis klaidingai nusprendė, jog ji negali remtis paprastąja prezumpcija, kad IFPEN turi pranašumą [palyginti su kitais ūkio subjektais] santykiuose su tiekėjais ir klientais.

122 Pasak Komisijos, tokia Bendrojo Teismo išvada iš esmės pagrįsta, viena vertus, klaidingu 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) ir pranešimo dėl garantijų aiškinimu ir, kita vertus, įtariamu tikėtinos garantijos įtakos IFPEN santykiams su tiekėjais ir klientais nebuvimu.

123 Pirma, dėl 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) aiškinimo Komisija nurodo, kad tame sprendime niekur nepasakyta, kad pranašumo [palyginti su kitais ūkio subjektais] prezumpcijos buvimas negali būti taikomas PKVĮ santykiams su tiekėjais ir klientais. Šiuo klausimu ji pažymi, kad tame sprendime Teisingumo Teismo identifikuotas pranašumas grindžiamas dviem aspektais, t. y. kreditavimo sąlygų pagerėjimu ir tuo, kad PKVĮ nemoka tam tikros priemokos už valstybės prisiimamą patiriamą riziką. Šie argumentai taip pat taikomi PKVĮ, kaip antai IFPEN, santykiams su komerciniais kreditoriais.

124 Beje, aplinkybė, kad 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) ir Pranešime dėl garantijų kalbama, kiek tai susiję su pranašumo egzistavimo prezumpcijos tyrimu, tik apie bankų ar finansų įstaigų teikiamas paskolas, nereiškia, kad ši prezumpcija negali taip pat būti taikoma PKVĮ santykiams su komerciniais kreditoriais, nes tame sprendime Teisingumo Teismas tokią nuorodą pateikė tik kaip pavyzdį.

125 Antra, dėl tariamo įtikinamo garantijos poveikio PKVĮ, kokia yra IFPEN, santykiams su tiekėjais ir klientais nebuvimo Komisija pažymi, visų pirma, kad negalima pagrįstai tvirtinti, kad kreditoriams paprastai nerūpi jų kreditų grąžinimas. Priešingai, visuose kreditavimo sandoriuose, neatsižvelgiant į tai, ar tai būtų finansinis kreditas, ar komercinis kreditas, kredito grąžinimo įsipareigojimų neįvykdymo rizika yra sutarties šalių santykiams reikšmingą poveikį turintis aspektas. Todėl šioje byloje IFPEN komerciniam kreditoriui valstybės užtikrinimo, kad jo kreditas bus grąžintas, jeigu IFPEN nevykdys savo įsipareigojimų, svarba iš principo yra tokia, kad kreditorius negali jos nevertinti.

126 Komisija pažymi, kad skundžiamo sprendimo 139 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, jog valstybės garantijos teigiamos įtakos, pasireiškiančios tiekėjų kainų mažinimu, IFPEN santykiams su tais tiekėjais prielaidos įtikinamumas nėra akivaizdus. Tačiau, pasak Komisijos, nors kainos mažinimas gali būti taikomas dėl įvairių veiksnių, o ne tik dėl to, kad egzistuoja nuo PKVĮ statuso neatsiejama garantija, nereikėtų atmesti 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtintos pranašumo [palyginti su kitais ūkio subjektais] egzistavimo prezumpcijos taikymo, kiek tai susiję su PKVĮ santykiais su tiekėjais.

127 IFPEN atsako, kad trečiajame pagrinde Komisija iš tikrųjų siekia nuginčyti skundžiamo sprendimo 90–131 punktuose Bendrojo Teismo suformuluotą faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimą. Taigi šį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

128 IFPEN ir Prancūzijos Respublika iš esmės ginčija Komisijos argumentus.

129 IFPEN pažymi, kad dėl to, jog nuo PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos suteikimas yra individuali pagalba, ir dėl to, kad 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija nagrinėjamu atveju yra netaikoma, skundžiamo sprendimo 129 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog tam, kad įrodytų IFPEN pranašumą, Komisija turėjo išnagrinėti faktinį garantijos poveikį.

130 Be to, IFPEN tvirtina, kad, priešingai, nei apeliaciniame skunde tvirtina Komisija, ginčijamame sprendime pastaroji nenustatė pranašumo IFPEN kreditorių, būtent tiekėjų ir klientų, naudai.

131 Šiuo klausimu IFPEN pažymi, kad ginčijamame sprendime ir apeliaciniame skunde Komisija padarė klaidingą išvadą, viena vertus, dėl IFPEN santykių su tiekėjais, kad pastarieji neturi mokėti faktoringo, kad perleistų į IFPEN nukreiptus skolinius reikalavimus, nes jie naudojasi numanoma valstybės garantija, ir, kita vertus, kiek tai susiję su IFPEN santykiais su klientais, kad dėl nuo jos turimo PKVĮ statuso neatsiejamos garantijos IFPEN galėjo klientams pasiūlyti įvykdymą užtikrinančią arba didžiausių pastangų garantiją. Todėl atitinkamai skundžiamo sprendimo 99–108 ir 111–120 punktuose Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad Komisijos iškelta prielaida, atsižvelgiant į galimą IFPEN pranašumą [palyginti su kitais ūkio subjektais] jos santykiuose su klientais ir tiekėjais, buvo teorinė ir neįtikinama.

132 Prancūzijos Respublika savo ruožtu mano, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos apibrėždamas pranašumo dėl nemokamos ir neribotos valstybės garantijos buvimo prezumpcijos taikymo sritį. Iš tiesų ši valstybė narė mano, kad Bendrasis Teismas buvo teisus šios garantijos netaikydamas PKVĮ santykiams su tiekėjais ir klientais.

133 Šiuo klausimu Prancūzijos Respublika primena, kad 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija negrindžiama prielaida dėl PKVĮ santykių su tiekėjais ar klientais, todėl Komisija negali ja remtis tokiomis aplinkybėmis.

134 Bet kuriuo atveju, kaip skundžiamo sprendimo 136 punkte pažymėjo Bendrasis Teismas, galimybė tokią prezumpciją taikyti kaip įrodymo formą priklauso nuo prielaidų, kuriomis ji grindžiama, įtikinamumo.

135 Šiuo klausimu ginčijamas sprendimas grindžiamas, viena vertus, prielaida, kad PKVĮ, kuri naudojasi valstybės garantija, tiekėjai siūlo mažesnes kainas. Bendrasis Teismas teisingai pažymėjo, kad kainų mažinimas tiekėjo ir atitinkamos PKVĮ santykiuose grindžiamas daugybe aspektų, visų pirma pateiktų užsakymų apimtimi, tiekėjo suteiktais mokėjimo terminais arba sutartinių santykių ilgalaikiškumu. Taigi kainų sumažinimą lemia ne valdžios institucijų garantijos PKVĮ naudai buvimas.

136 Kita vertus, kalbant apie IFPEN santykius su klientais, ta valstybė narė tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 141 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog ginčijamame sprendime Komisija neapibrėžė pranašumo, kurį dėl valstybės garantijos įgytų IFPEN [palyginti su kitais ūkio subjektais], ir kad todėl prezumpcija, kuria ji nori šiuo atžvilgiu pasiremti, neturi dalyko. Prancūzijos Respublikos teigimu, Komisija neįrodė, kaip nuo PKVĮ statuso neatsiejama numanoma ir neribota valstybės garantija pagerintų jos padėtį [palyginti su kitais ūkio subjektais] santykiuose su klientais.

Teisingumo Teismo vertinimas

137 Visų pirma reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia IFPEN, trečiajame pagrinde Komisija nesiekia ginčyti skundžiamame sprendime Bendrojo Teismo pateiktų faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimo.

138 Šiame pagrinde Komisija iš tiesų teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 134–160 punktuose nusprendė, kad ji negali remtis 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) Teisingumo Teismo įtvirtinta prezumpcija, kad įrodytų, jog santykiuose su tiekėjais ir klientais egzistuoja IFPEN pranašumas [palyginti su kitais ūkio subjektais] dėl turimos valstybės garantijos.

139 Šiuo klausimu neginčytina, kad šiame sprendime Teisingumo Teismas aiškiai pripažino, kad egzistuoja paprastoji su nuo PKVĮ statuso neatsiejama garantija susijusi pranašumo prezumpcija, kiek tai taikoma tik santykiams, kuriuos ji gali palaikyti su bankais ir finansų institucijomis. Vis dėlto, kaip išvados 168 punkte pažymėjo generalinis advokatas, remiantis tuo sprendimu negalima teigti, kad tokia prezumpcija iš principo negali būti taikoma kitiems PKVĮ santykiams, konkrečiai kalbant, jos santykiams su tiekėjais ir klientais.

140 Visų pirma, priešingai, nei skundžiamo sprendimo 147 punkte nurodė Bendrasis Teismas, negalima pateikti jokio naudingo argumento dėl to, kad Sprendime *Paštas*, kuris buvo apskųstas byloje, kurioje priimtas 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimas *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), PKVĮ pranašumo egzistavimą Komisija įrodė nagrinėdama tik jos santykius su bankais ir finansų įstaigomis, tačiau nenagrinėjo jos santykių su tiekėjais ir klientais. Šios aplinkybės Teisingumo Teismas niekaip nepaminėjo pastarojo sprendimo 94–99 punktuose, kuriuose įrodyta paprastoji pranašumo prezumpcija, susijusi su nuo PKVĮ statuso neatsiejama garantija.

141 Paskui dėl skundžiamo sprendimo 152 punkte Bendrojo Teismo padarytų išvadų dėl 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 96 punkte Teisingumo Teismo padarytos nuorodos į 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimą *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814) reikia pažymėti, kad pastarajame sprendime Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad nacionaliniai teismai turi jurisdikciją remdamiesi SESV 108 straipsnio 3 dalimi panaikinti valstybės garantiją tuo atveju, kai neteisėta pagalba buvo įgyvendinta suteikus tokią garantiją, kurią viešosios valdžios institucija suteikė apdrausdama finansų įstaigos suteiktą paskolą įmonei, kuri nebūtų galėjusi gauti tokio finansavimo įprastomis rinkos sąlygomis.

142 Byloje, kurioje buvo priimtas 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimas *Residex Capital IV* (C-275/10, EU:C:2011:814), viešosios valdžios institucijos suteiktos garantijos kvalifikavimas kaip valstybės pagalbos paskolos gavėjo naudai nebuvo diskutuojamas Teisingumo Teisme, nes buvo akivaizdu, kad tos garantijos suteikimo momentu paskolos gavėjas jau patyrė sunkumų, todėl, negavęs tokios garantijos, jis nebūtų galėjęs gauti finansavimo kapitalo rinkose.

143 Todėl, priešingai, nei skundžiamo sprendimo 152 punkte nusprendė Bendrasis Teismas, nuoroda į tą sprendimą nepateikia jokių naudingų duomenų apie 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) Teisingumo Teismo įtvirtintos paprastosios pranašumo prezumpcijos apimtį.

144 Be to, skundžiamo sprendimo 156 punkte Bendrasis Teismas negalėjo daryti jokios išvados apie šios prezumpcijos apimtį iš 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) 97 punkte Teisingumo Teismo padarytos nuorodos į Pranešimo dėl garantijų 1.2, 2.1 ir 2.2 punktus.

145 Neginčytina, kad šiuose Pranešimo dėl garantijų punktuose kalbama tik apie pranašumą, kuriuo valstybės garantijos gavėjas gali pasinaudoti palankesnėmis kreditavimo sąlygomis, pavyzdžiui, nustatant mažesnę palūkanų už paskolą normą arba taikant ne tokius griežtus užtikrinimo reikalavimus. Tačiau Teisingumo Teismo padaryta nuoroda į šiuos Pranešimo dėl garantijų punktus pateisinama atsižvelgiant į bylos, kurioje priimtas 2014 m. balandžio 3 d. Sprendimas *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), aplinkybes – toje byloje buvo nagrinėjamas tik klausimas dėl pranašumo [palyginti su kitais ūkio subjektais], kurį nagrinėjama PKVĮ galėjo įgyti dėl nuo jos statuso neatsiejamos garantijos santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis.

146 Galiausiai reikia pažymėti, kad argumentas, kurį skundžiamo sprendimo 159 punkte Bendrasis Teismas ketino pagrįsti 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217), būtent jo 104 punkte, Teisingumo Teismo išdėstytomis pastabomis, mažų mažiausiai yra neaiškus. Iš tiesų sunku suvokti, kaip šios pastabos patvirtina, kad, kaip tai vis dėlto teigia Bendrasis Teismas, Teisingumo Teismo, kaip teigiama, tinkamu pripažintas įrodinėjimo būdas, taikomas nustatant, ar nuo PKVĮ statuso neatsiejama numanoma ir neribota valstybės garantija suteikia ekonominį pranašumą, taikomas tik paskolos gavėjui, kuris dėl šios garantijos gavo mažesnes palūkanas arba gali pateikti mažesnį paskolos užtikrinimą.

147 Tokiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 160 punkte nuspręsdamas, kad 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) Teisingumo Teismo įtvirtinta pranašumo egzistavimo prezumpcija taikytina tik santykiams, susijusiems su finansavimo sandoriu, paskola arba, apskritai kalbant, PKVĮ kreditoriaus suteiktu kreditu, be kita ko, šios PKVĮ santykiams su bankais ir finansų įstaigomis.

148 Todėl trečiajam pagrindui reikia pritarta.

149 Todėl reikia pažymėti, kad šis sprendimas taip pat negali būti aiškinamas taip, kad ta prezumpcija gali būti automatiškai išplėsta ir taikoma PKVĮ santykiams su tiekėjais ir klientais, nesant reikalo prieš tai išnagrinėti, ar, atsižvelgiant į tų subjektų elgesį, pranašumas, kurį įmonė gali gauti iš tų santykių, yra panašus į jos santykiuose su bankais ir finansų įstaigomis gaunamą pranašumą.

150 Iš tiesų, kaip konstatuota šio sprendimo 116 punkte, 2014 m. balandžio 3 d. Sprendime *Prancūzija / Komisija* (C-559/12 P, EU:C:2014:217) įtvirtinta prezumpcija grindžiama prielaida, kad aptariama PKVĮ dėl nuo juos statuso neatsiejamos garantijos naudojasi ar gali naudotis palankesnėmis finansinėmis sąlygomis, palyginti su sąlygomis, kurios įprastai suteikiamos finansų rinkose. Todėl šios prezumpcijos taikymas PKVĮ santykiams su tiekėjais ir klientais pateisinamas tik tais atvejais, jeigu tokios palankesnės sąlygos taip pat taikomos ir santykiuose su pastaraisiais atitinkamose rinkose.

151 Dėl tos priežasties, jeigu Komisija ketina taikyti aptariamą prezumpciją, ji privalo išnagrinėti ekonomines ir teisines aplinkybes, kuriomis veikia aptariamų santykių paveikta rinka. Konkrečiai kalbant, Komisija privalo patikrinti, ar ūkio subjektų veiksmai atitinkamoje rinkoje pagrindžia pranašumo prielaidą, analogišką prielaidai, kuri daroma kalbant apie PKVĮ santykius su bankais ir finansų įstaigomis.

152 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad skundžiamas sprendimas turi būti panaikintas tiek, kiek tuo sprendimu Bendrasis Teismas panaikino ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 3–5 dalis ir 2–12 straipsnius.

Dėl bylos grąžinimo Bendrajam Teismui

153 Pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnio pirmą pastraipą, jei Teisingumo Teismas panaikina Bendrojo Teismo sprendimą, jis gali pats paskelbti galutinį sprendimą, jei toje bylos stadijoje tai galima daryti, arba grąžinti bylą Bendrajam Teismui.

154 Kadangi bylos stadija nėra tokia, kad ją būtų galima išnagrinėti remiantis argumentais, kuriais grindžiamas antrasis ir trečiasis pagrindai, Teisingumo Teismas privalo grąžinti bylą Bendrajam Teismui, kad būtų išnagrinėti šie pagrindai.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

155 Kadangi byla grąžinama Bendrajam Teismui, išlaidų, susijusių su šiuo apeliaciniu procesu, klausimo nagrinėjimą reikia atidėti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

1. **Panaikinti 2016 m. gegužės 26 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Prancūzija ir IFP Énergies nouvelles / Komisija* (T-479/11 ir T-157/12, EU:T:2016:320) tiek, kiek tuo sprendimu Bendrasis Teismas panaikino 2011 m. birželio 29 d. Komisijos sprendimo 2012/26/ES dėl valstybės pagalbos C 35/08 (ex NN 11/2008), kurią Prancūzija suteikė viešajai įstaigai *Institut français du pétrole*, 1 straipsnio 3–5 dalis ir 2–12 straipsnius.**

2. **Grąžinti bylą Europos Sąjungos Bendrajam Teismui.**

3. **Atidėti klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų nagrinėjimą.**

Parašai.